

er jerpen förekommit förvintern förekomme och Korpilombolo, det antagligt att det en söder eller öster ngad och skjuten. årgången på tjäder, måttig. På jerpe har ts oc. angades ovan-
Red.

öjtnant E. J. Bosæus). ökad, snarare minskad, ången på hösten 1869 borde alla villkoren för t uppfylla, men resultatet tvifvel härrörde af on tillökning af betyd- förhållandena en längre st, och detta kan endast kvar att underlätta stam- följandet blifva. Enligt det denna vinter varit

dock i allmänhet bättre vildbråd är ändock befångsttiden betydligt in- påkalla total fridlysning. ikt i aftagande. a, synbart i aftagande. gen temligen god. Också betydligt minskats. Man merflottningen, dels för de manha dermed, dels och lif, som då föres vid de anderna ständigt bli oroade. man en annan fridstörare, gästar der och beskattar

på 1869 och 1870 (Härads- befärligen oförminskad sedan innevarande vinter varit för varit gynsam för de skid- dessa har visserligen blifvit j förekomma en del olofliga

På hare har tillgången varit god och möjligen i tillväxt, ehuru denna i otrolig grad motverkas af det tilltagande snärj- andet och gilrandet.

Den år 1868 ovanligt stora stammen af tjäder och orre försvann lika hastigt som han kom, så att han 1869 var ringa, hvarförutom kullarne då voro små. Ar 1870 var stammen lika svag, men kullarne då fullt medelmåttiga. Äfven på jerpe har tillgången varit ringa.

Rapphönsen ha förökat sig ganska bra, men innevarande stränga vinter har nog gjort dem mycken skada.

Morkullan har bibehållit sig i oförminskadt antal, hvilket ej varit obetydligt.

Å gräsänder har tillgången varit ganska god; beccasinerna, synnerligen den dubbla, ha blott sparsamt förekommit.

Vaktel anträffades hösten 1870 i en kornåker å Gefle stads mark. Der var fem stycken.

Småfläckiga sumphönan förekom i juli 1869 på en äng i Hedesunda socken.

Hvad beträffar skadedjuren må följande anföras. Antalet af björnar är sannolikt icke mindre än under den närmast föregående tiden, ehuru veterligen sex stycken blifvit skjutna under de två sista åren. Varg förekommer endast vintertiden, då han ströfvar genom landet, och äfven detta allt mera sällan. Lo och mård äro icke talrika. Räfven åter är talrik, men har dock ej ökat sig i någon oroande grad; hvad deremot beträffar duvhöken, så förekommer han i sådan mängd, att det vore högst nödigt att för deras dödande utsätta belöning. Mätte landstingen här och annorstädes förmå sig dertill!

Vestmanland, Norbergs bergslag (Bruksförvaltaren P. A. Timm).

Å elg har varit rätt god tillgång, men beklagligen ha de blifvit illa åtgångna.

Hare, mycket dålig tillgång; har ej varit sådan brist på många år. Antagligen har lefversjukan härjat. Tjäder, ringa tillgång, å orre något bättre, fyra, fem ungar i kullen. Jerpen förekommer blott i ringa antal, men å ånder har det varit rätt god tillgång.

Filipstads Bergslag (Jägmästaren C. G. Wikström).

Björn: något talrikare än förut, en björn blef sistlidne september skjuten vid Kungsskogen. Varg förekommer här nu mera blott om vintrarne. Loen har tilltagit i antal, hvarigenom hararnes antal, på de trakter der lodjuren uppehålla sig, blifvit betydligt minskadt. Sistlidne september lyckades Ins. vid Mögsjöhyttan skjuta två unglöar. Ingendera gick upp i träd, utan blefvo båda skjutna på marken, under det hunden gjorde ståndskall på dem. Räfvarnes antal ökad; mården

Se. Jäg-förb. Tidskr. Årg. IX.